

A Fővárosi Ítéletábla a dr. Huszák Balázs jogtanácsos által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Szkalka Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Szkalka Tamás ügyvéd) által képviselt Irendű alperes neve (....) alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. február 28. napján kelt, 1.P..../2016/15. számú ítélete ellen az alperes 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 108.913 forint tőkét és annak 2015. március 1-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt összegével megegyező mértékű kamatát, valamint 27.700 forint perköltséget.

A megállapított tényállás szerint az alperes üzemelteti a B... u. 48. szám alatti O... C... és S... elnevezésű üzletet, ahol a felperes a 2011. október 14-én, illetve 2014. október 27-én tartott ellenőrzés során felvett adatszolgáltatási lapon rögzítette, hogy nyilvános zeneszolgáltatás nyújtása történik. A felperes eredménytelenül hívta fel az alperest a 2014 január 1. és március 31., illetve 2015. február 5. és március 31. közötti időszakra vonatkozó szerzői jogdíj megfizetésére, ezért fizetési meghagyásos eljárást kezdeményezett, amely az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

A felperes keresetében a fenti időszakra összesen 108.913 forint szerzői jogdíj, késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Határozatát a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 16. § (1) bekezdésére, 25. § (1) és (4) bekezdésére, 77. § (1) bekezdésére és 94. § (1) bekezdésére alapította.

A csatolt adatszolgáltatási lapok és jogdíjfizetési értesítők alapján megállapította, hogy az alperes a közönség számára nyitva álló üzlethelyiségben felhasználási engedély nélkül végzett nyilvános zeneszolgáltatást, rögzítve, hogy ezt a tényét az alperes az adatlap aláírásával elismerte és a perben nem tette vitássá.

A jogdíj összegszerűségével kapcsolatos alperesi vitatásra tekintettel - amely szerint az ellene indított végrehajtási eljárásokban az őt terhelőnél nagyobb összegű fizetést teljesített - az elsőfokú

bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján tájékoztatást nyújtott arról, hogy az alperest terheli ennek bizonyítása. Mellőzte azonban az alperes indítványát, amellyel kérte a bírósági és végrehajtói iratok beszerzését. A Pp. 192. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy az alperes a felhívott perekben félként járt el, így az iratokkal maga is rendelkezik, a végrehajtó megkeresését pedig azért nem tartotta szükségesnek, mert irreleváns, és nem is vizsgálható a jelen perben, hogy az eltérő időszakra megállapított fizetési kötelezettség körében indított végrehajtások során az alperes milyen összeget fizetett. Az 51-14/001993. sorszámú jogdíjfizetési értesítő sztorizálásával kapcsolatos érvelés körében arra utalt az elsőfokú bíróság, hogy az alperes részéről csatolt levél kizárólag a 2014. április 1-jétől érvényesíteni kívánt jogdíjigény tekintetében hivatkozik a sztorizálásra, de a perben ennél korábbi időszakra vonatkozó jogdíjat követel a felperes.

A döntés ellen az alperes élt fellebbezéssel, ebben az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Továbbra sem vitatta, hogy a felperes és az alperes között jogviszony jött létre, de a peresített időszakkal és az összecszerűséggel nem értett egyet, mivel szerinte hibás számítási metodikát és időintervallumot alkalmazott a felperes.

Fenntartotta, hogy jogszabályi kötelezettségének eleget tett, amikor levélben tájékoztatta a felperest arról, hogy a helyiség nincs nyitva, így nem köteles díjfizetésre.

Az elsőfokon kifejtett álláspontjával egyezően érvelt azzal is, hogy a jogerős ítéletek alapján indult végrehajtási eljárásokban a felperest egyébként megillető jogdíjat jóval meghaladó összeget már megfizetett.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az adatszolgáltatási lapokat nem az arra jogosult törvényes képviselője írta alá. Előadta, hogy az egyik lapon tévesen van feltüntetve az üzlet nyitvatartási ideje, mert az nem hétfőtől szombatig 11-től 22 óráig, hanem keddtől szombatig 16-tól 22 óráig volt. Ugyanígy tévesen szerepel a másik lapon, hogy a nyitva tartás hétfőtől péntekig 11-24 óráig, szombaton 16-tól 24 óráig tart, mert a tényleges nyitva tartás keddtől szombatig 16-22 óráig volt, figyelemmel a helyi önkormányzati rendeletre. Ennél fogva a napi díjtétel csak 525 forint lehetne.

A felperes ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett és a fellebbezés alapján sem látott okot a döntés megváltoztatására.

Az alperes a fellebbezésben azzal érvelt, hogy a peresített időszakra azért nem terheli szerzői jogdíj fizetési kötelezettség, mert a felperesnek bejelentette, hogy az üzlet nincs nyitva. E körben a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelte a bizonyítás, de ennek nem tett eleget. A peranyagból kitűnően az alperes a 2014. május 7-én kelt levelében közölte a felperesi közös jogkezelővel az üzemeltetés megszüntetését, amire tekintettel került sztorizálásra egyebek mellett a 51-14/001993. sorszámú jogdíjfizetési értesítő. Ezt a 2014. január 1. és március 31. közötti időszakra vonatkozó fizetési értesítőt azonban utóbb a felperes az alperesnek is megküldött 2015. június 22-ei értesítés szerint visszaállította, tekintve hogy a bejelentést megelőző időszakot érintette. A másik peresített időszak a 2015. február 5. és március 31. közötti intervallum volt. E vonatkozásban az alperes okirati bizonyítékkal nem szolgált, ugyanakkor a bíróság rendelkezésére állt az üzlethelyiségben 2014. október 27-én tartott ellenőrzés során felvett adatszolgáltatási lap, amely kétséget kizáróan igazolja, hogy az üzlet nyitva tartott és ott az alperes nyilvános zeneszolgáltatást nyújtott.

Eredménytelenül hivatkozott az alperes a felek közötti korábbi ügyekben született jogerős ítéletek folytán indult végrehajtási ügyekben történt túlfizetésre is. Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy ennek kérdése meghaladja a jelen per kereteit, illetve amennyiben a tartozását kiegyenlítette vagy annál többet is fizetett lehetősége van végrehajtás korlátozása vagy megszüntetése iránti per indítására.

Mindezek tükrében helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a két perrel érintett időszakra az alperest az Szjt. 16. § (1) és (4) bekezdései szerint szerzői jogdíj fizetési kötelezettség terheli.

Ez alól nem mentesíti az alperest az a fellebbezési hivatkozása sem, miszerint nem a képviselőjére jogosult írta alá az adatszolgáltatási lapot. A BH1993.240. számú eseti döntés alapján kialakult bírósági gyakorlat értelmében, figyelemmel a régi Ptk. 220. § (1) bekezdésére a szolgáltatások nyújtásával rendszeresen foglalkozó jogi személynek az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségében dolgozó alkalmazottját az ott szokásos jognyilatkozatok megtételénél képviselőnek kell tekinteni, és ilyen rendelkezést tartalmaz az új Ptk. 6:18. § (1) bekezdése is. Tekintettel erre a Pp. 199. §-a által szabályozott egyszerű okirattal, azaz az adatszolgáltatási lappal a felperes megfelelően bizonyította, hogy az ellenőrzés idején az alperes szerzői jogdíj fizetését megalapozó tevékenységet végzett.

Az alperes fellebbezésében azon új tényre is alapítva vitatta a követelés összecszerűségét, hogy a nyitva tartás szempontjából tévesen lettek kiállítva az adatszolgáltatási lapok. Erre az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, ezt alátámasztó bizonyítékot nem tárt az elsőfokú bíróság elé, és nem tett előadást arról, hogy ezen új tény csak az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott volna a tudomására, ezért mindennek figyelembe vétele a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban kizárt. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy önmagában az a körülmény, hogy a helyi önkormányzati rendelet a nyitva tartást csak 22.00 óráig engedélyezi, nem elégséges a perbeli üzlet tényleges nyitva tartásának az igazolására.

Mindezek alapján a felperes megfelelően határozta meg a követelés mértékét, és az elsőfokú bíróság megalapozottan kötelezte az alperest a keresetben megjelölt 108.913 forint szerzői jogdíj és 2015. március 1-től számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére.

Ezért a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság érdemben és indokaiban egyaránt helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagya.

Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 67. § (2) bekezdésén és 239. §-án keresztül irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles a felperest képviselő jogtanácsos 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § alapján számított munkadíjának a megfizetésére.

Budapest, 2017. július 6.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző